

Den rena
Fritänkaren

Nr. 164 Februari 2008

Sextonde årgångens tredje nummer.

Innehåll :

McGovern mot Bush	2
Hippiespåret	4
Mendelssohns kammarmusik	5
Kejsarens nya musikkläder (<i>Pierre Boulez o.a.</i>)	6
Göteborgs 31-a filmfestival (och andra filmer)	7
Min vän Ahasverus, del 75 : <i>Paulus</i>	9
Kalender, februari 2008	11
Idealresan, del 9: <i>Milanocirkusen</i>	11
Kanonresan, del 3 : <i>Tillbaka till Rishikesh och Joshimath</i>	13
Rehabiliteringsresan, del 13: <i>Vändpunkten</i>	14
Resan till Zanskar, del 5 : <i>Iväg!</i>	15
Konferensresan, del 15: <i>Svenska kolonin i Manali</i>	16
Lycklig resa med komplikationer, del 24: <i>Vägen till Shamballah</i>	17
Internationella Socialistiska Ungdomsunionens 27-e världskongress	19

Fritänkaren ägnar sig mest åt litteratur, musik, film, politik, filosofi, religion och resor men även åt annat. Den är inte på något sätt anknuten eller ansluten till någon ideologi eller åskådning av vad slag det vara månne, utan tar tvärtom avstånd från varje institution som kräver okritisk underkastelse, och är helt oberoende humanistisk.

Redaktion : C. Lanciai, Ankargatan 2 A, 414 61 Göteborg, tel. 031-247887.

Postgiro : 621 39 94 – 4 ("Fritänkaren", C. Lanciai)

Årsprenumeration: 250 kr (även i Danmark och Norge; i Euroland: 30 Euro)

Tvåårsprenumeration : 350 kr (40 Euro)

I Finland kan avgifter insättas på *Aktia bank*, kontonummer 405510-667802 (avgiftsfritt).

IBAN-nummer för folk som eventuellt vill betala prenumeration även från annat utland:

SE37 5000 0000 0500 7297 2165

Bic-code: ESSESESS

Redaktionsslut för detta nummer : 3.2.2008

Copyright © C. Lanciai med medarbetare

Letnany 187

Det nästsenaste numret av *Fritänkaren* finns numera alltid tillgängligt på nätet i HTML-format jämte andra skrifter på följande adresser: <http://hem.fyristorg.com/aurelio>

www.fritenkaren.se

e-post-adress : lanciai@hem.utfors.se

WSN 1652-0122

*Varför jag anser att Bush måste ut.
Nixon var dålig, men dessa är värre,*

av George McGovern (*Washington Post*)

"Inför det åttonde året av Bush-Cheney-administrationen finner jag det enda rätta att göra att yrka på en missförtroendeförklaring mot presidenten och vicepresidenten.

Efter 1972 års presidentval avstod jag från att delta i en missförtroendeförklaring mot Nixon för hans oegentligheter under presidentvalskampanjen, då jag ansåg det kunde misstolkas som en personlig hämndakt mot presidenten.

Idag har jag tagit en annan ställning.

Chanserna för att det ska gå igenom är små, då republikanerna är ytligt partiska och det saknas civilkurage och statsmannaanda hos alltför många demokrater. Men vad har vi för fakta?

Bush och Cheney har klart gjort sig skyldiga till ett antal övergrepp, som upprepade brott mot Konstitutionen, brott mot nationella och internationella lagar, de har då och då ljugit för det amerikanska folket, och deras uppförande och barbariska politik har reducerat vårt land historiskt till ett bottenläge ur andra folks och länders synpunkt.

Från början utmärktes Bush-Cheney-lagets besittningstagande av makten av misstänkta valprocedurer, som borde ha granskats närmare officiellt kanske av själva kongressen.

Mera djupgående har den amerikanska demokratin satts ur spel av Bush-Cheney-regimen. Deras administrations huvudåtagande har varit ett mördande olagligt nonsenskrig mot Irak, vars ansvarslöshet har kostat 4000 amerikaner livet och lämnat många gånger det antalet fysiskt eller mentalt invalidiserade, kostat uppskattningsvis 600,000 irakier livet (enligt en noggrann undersökning oktober 2006 bedriven av *Johns Hopkins Bloomberg School of Public Health*) och ödelagt deras land. USA:s kostnad för detta är nu 250 miljarder dollar om dagen och beräknas överskrida en triljon (1,000,000,000,000 eller en miljon miljarder dollar), av vilket belopp det mesta har lånats från Kina och andra länder, varvid vårt budgetunderskott nu överskridit 9 triljoner, ett klart rekord i vår historia.

Detta har skett utan någon föregående krigsförklaring från Kongressen, vilket Konstitutionen uttryckligen föreskriver, och mot Förenta Nationernas rekommendation och internationell folkrätt. Denna ansvarslösa missaktning för folk och egendom och konstitutionell lag har ledsagats av misshandel av fångar inklusive systematisk tortyr i direkt brott mot Genèvekonventionen.

Hur kunde en sådan en gång så beundrad nation sjunka ner i ett sådant trask av mord, omoral och laglöshet?

Det kunde hända genom att Bush-Cheney-laget upprepade gånger bedrog Kongressen, pressen och allmänhet med att inbilla dem att Saddam Hussein hade atomvapen och andra förskräckliga vapen som utgjorde ett "omedelbart hot" mot USA. Deras administration inbillade också allmänheten att Irak var delaktig i attackerna 11 september 2001 – ytterligare en skriande lögn.

Administrationens grundläggande strategi har varit att stimulera en stämning av fruktan, inte bara för att rättfärdiga invasionen av Irak men även telefonavlyssning av allmänheten. Denna skräckuppvigling har lett regeringstalesmän och representanter för media att sprida en allmän uppfattning om att vi ligger i krig med hela den muslimska världen – mer än en miljard människor.

Fastän presidenten i augusti upplystes om att Iran inte hade något kärnvapenprogram fortsatte han att ljuga därom inför världen. Detta är samma strategi som förde oss till krig i den arabiska öknen och som kan leda till en orättvis invasion av

Iran. Det står klart, att om Bush invaderar ännu ett muslimskt oljeländ betyder det slutet för allt amerikanskt inflytande i Orienten för decennier.

Ironiskt nog har Bush och Cheney med att göra kontraterrorism till sin administrations slagord bara fått terrorismen att frodas och säkerheten att minska. Observera skillnaden mellan den äldre och den yngre Bushs krig. När Irak invaderade Kuwait 1990 samlade president George H.W. Bush hela världen inklusive FN, EU och större delen av Arabförbundet för att snabbt åtgärda situationen. Saudi-Arabien och Japan betalade det mesta. I stället för att fastna i en kostsam ockupation såg den Bush-administrationen till att Irak blev begränsat och övervakat med internationell hjälp och ekonomiska sanktioner. Irak lämnades intakt och stabilt utan möjlighet att hota andra.

Genom USA:s aktuella misslyckade politik och operationer har Irak omvandlats till en grogrund för terrorism och inbördeskrig. Till allt detta kommer regimens ytterst valhänta hantering av Katrinakatastrofen i New Orleans.

Jag tror att vi har en chans att hela de sår i nationen som fått inleda detta århundrade. Det kan ta en generation och kommer att bero av utgången av de närmaste valen av president och kongress. Vid 85 år idag kommer jag inte att få se slutet på denna läkningsprocess av vårt svårt sargade land, men jag vill gärna leva tillräckligt länge för att få se början på den.

Det har aldrig funnits en dag i mitt liv då jag inte var villig att offra det för att rädda USA från överhängande fara, som jag gjorde som pilot i andra världskriget. Vi måste utgöra en stor nation eftersom vi då och då gör gigantiska misstag, men än så länge har vi överlevt och kunnat återhämta oss."

http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2008/01/04/AR2008010404308_pf.html

George McGovern var demokraternas presidentkandidat mot Richard Nixon 1972. Han utmärkte sig för klarhet och ärlighet, och fastän han genomskådade Nixon totalt avhöll han sig från de skamgrepp som å andra sidan Nixon inte drog sig för att tillgripa mot McGovern, som då hade starka band med freds-, pacifist- och hippierörelsen.

Så här säger John Pilger om den pågående presidentvalskampanjen:

"Vad som slog mig, när jag levde och arbetade i USA, var att presidentkampanjerna var en parodi, underhållande och ofta groteska. De utgör en rituell *danse macabre* av flaggor, ballonger och skitprat, för att kamouflera ett bedrägligt system av penningmakt, splittring och en kultur av ständig krigföring. Ingenting har förändrats. Barack Obama är en glansig Onkel Tom som vill bomba Pakistan. Hillary Clinton, en annan bombare, är antifeminist. John McCains enda särmärke är att han personligen bombat ett land. Alla undantar USA från alla regler för mänskligt uppförande, eftersom det är "en stad uppe på en kulle", och bortser från att större delen av mänskligheten ser det som en monumental översittare, som sedan 1945 störtat 50 regeringar, de flesta av dem demokratier, och bombat 30 nationer med ödeläggelsen av miljoner liv."

<http://www.informationclearinghouse.info/article19153.htm>

John Pilger, australiensisk journalist, är mest känd för sina internationella avslöjanden av den politiska arenans allt övergripande korruptioner, i bland annat boken "*Hidden Agenda*".

Angående George McGovern kan det vara intressant att ta en närmare blick på 60-talsfenomenet "hippierörelsen", då den alltjämt är aktuell idag i tredje generationen:

Hippiespåret

När hippiesarna rörde på sig
under 60-talet och gav upphov till en ny revolution
av kärlek, skönhet, fred, musik och perception,
så trodde alla det var något nytt,
men det var bara en förnyelse.
Idén är lätt att spåra bakåt,
och den förste konsekvente "hippien"
anses norrmannen Thor Heyerdahl ha varit,
senare berömd för sina resor över oceanerna med flottor
för att visa hur antika civilisationer
var förbundna med varandra.
Han skrev "Fatuhiva", boken om ett riktigt hippieliv
helt i naturen på en ö i Söderhavet
i fullständigt avståndstagande från all modernitet
i konsekvent livsföring som en Robinson med fru.
Det var på trettioalet, men han var ej först.
I seklets början fanns en hippiekoloni vid Monte Verità
vid schweiziska Ascona, där det deltog amanuenser
ifrån hela Europa. En av dem var pacifisten Erich Maria Remarque,
och även de var konsekventa i allt avståndstagande
från alla den moderna civilisationens avigsidor.
Före dem så hade vi i gamla Ryssland Tolstojanerna,
som likaledes strävade mot sundhet i naturen
inspirerade av Leo Tolstoj och hans pacifism och vegetarianism.
Han övergav själv all sin egendom för fattigdom,
men det fanns många liknande kommuner,
kollektiv och "hippie"-kolonier före det.
De fanns i själva verket alltid i historien.
Även Frimurarna började som avståndstagande
underjordisk rörelse som alternativ
till världens etablerade och ständigt övergående oordning.
Medeltidens klosterrelser var samma fenomen,
liksom esséerna i Palestina, som ju Jesus kom från,
medan klosterrelsen i själva verket lär ha stiftats av Hesekiel.
Före honom hade vi Pythagoréerna i Grekland,
medan före dem vi redan hade den buddhistiska filosofin
med dess universella klosterregel,
som gav hela Asien dess civilisation,
en rörelse som pågår oförändrad än idag.
Och före dem...

Och efter hippisarna, eller genom dem
kom Greenpeace och miljöskyddsaktivisterna
med Regnbågsrörelsen och andra frihetsaktivister,
som med det globala hotet mot miljön
nu ser det som sin uppgift och sitt ansvar
att i trots mot politikens vanvett och byråkrati
åtminstone försöka rädda vad som räddas kan
av vår politiskt så missbrukade planet.

Mendelssohns kammarmusik

Det märkligaste med hans kammarmusik är att det mesta och det bästa av den komponerades innan han var 20 år. I centrum av den imponerande virtuosa produktionen, av en tonsättare som inte blev mer än 38 år gammal, står de åtta stråkkvartetterna, av vilka den första, fullständigt mogen, är komponerad av en 14-åring. Den sista stråkkvartetten i f-moll opus 80 är från hans sista år och är den högst utvecklade och mest intressanta, naturligtvis.

Däremellan har vi dock en utomordentligt rikhaltig produktion av ofta undersköna verk, som man aldrig får höra talas om. Berömd är den stora oktetten för stråkar i ess-dur opus 20 från 1825, när tonsättaren var 16 år, men kanske än underbarare är de tre helt okända och alltför sällan spelade pianokvartetterna opus 1 till 3 från den tidigaste ungdomen samt den undersköna pianosextetten opus 110 från 1824, när han var 15 år. En viktig faktor i hans utveckling under tidigt 1820-tal var hans samröre med Goethe, som aldrig tröttnade på att höra honom spela. Medan den bara 12-årige Felix Mendelssohn var hos Goethe i Weimar 1821 brukade Goethe varje eftermiddag öppna flygeln för gossen och säga: ”Jag har ännu inte hört något från dig idag,” fastän han då brukade öva upp till fyra, ibland sex, ibland åtta timmar om dagen, mest Bach-fugor. Mendelssohn var alltså från början som underbarn direkt musikaliskt uppfostrad i en strängt klassisk och polyfon Bach-skola, som direkt förlänade hans musik ett översvallande rikt flöde av utsökt väl disciplinerad polyfonalitet stramt behärskad av klassiska former. Därmed kunde han tidigt skriva musik för samtliga ensembler och former till och med opera. Brahms talade alltid om Mendelssohn med den djupaste respekt som ”den siste store mästaren”.

De båda stråkkvintetterna, den ena från ungdomen 1826 i A-dur opus 18 och den andra från hans sista år i B-dur opus 87, har vi tyvärr inte lyckats komma över ännu, medan de båda triosonaterna för piano, cello och violin opus 49 och 66 (1839 respektive 1845) hör till det vackraste han skrivit, i synnerhet den andra i C-moll. Till denna rika kammarmusikproduktion kommer åtminstone också två violinsonater, två cellosonater och en sonat för piano och viola. Hans kammarmusikproduktion är därmed minst lika omfattande som Brahms.

Varför är då denna suveräna musik så okänd? Problemet skapades av den fullständigt obefogade Mendelssohn-förföljelsen inledd av Richard Wagner, som av mindervärdeskomplex inför Mendelssohns oförnekliga överlägsenhet bedrev en systematisk kampanj för att få bort den för tidigt bortgångne kollegans musik från repertoaren. I stället för att denna meningslösa censur av musik, som måste betecknas som den högst utvecklade för sin tid i både form, teknik och skönhet, skulle avmattas och gå över av sig själv, förvärrades den, fortfarande helt utan logisk anledning, kanske för att musiken var krävande och svår och för att Wagners musikdiktatoriska skugga inte gick att bli av med - för att sedan kulminera med nazitidens vansinnesikonoklasm. När Sir Thomas Beecham i november 1936 traditionsenligt ville nedlägga en krans i Leipzig vid Mendelssohnmonumentet, hindrades han genom en blixaktion av brunskjortorna. Senare blev monumentet till och med nedrivet av den anledningen att detta minnesmärke över en ”fullblodsjuden” (vilket han inte alls var, och dessutom assimilerad och protestantisk,) vållade ”allmän förargelse”. Detta var dock kompositören som räddat inte bara Johann Sebastian Bachs främsta verk från glömska utan även levande begravda verk av Schubert och andra, och som definitivt startat den stora Bach-renässansen under 1800-talet, vilken i sin tur ledde till även en Vivaldi-renässans (- mera om detta i nästa nummer). Kort sagt, ingen tysk kompositör hade gjort så mycket för den tyska musiken under så kort tid som Felix Mendelssohn. Som belöning för detta tegs hans musik fullständigt ihjäl i Tyskland under mer än ett decennium. Denna musikerförföljelse av en mästare av en sådan rang saknar fullständigt motstycke i musikhistorien.

Sedan dess har det dock vänt, även om det tog tid. Först 1972 fick hans tolv stråksymfonier från ungdomsåren sitt äntliga erkännande genom sina första grammofoninspelningar och offentliga framföranden, varvid de äntligen fann sin plats på repertoaren. Samtidigt upptäckte man även äntligen hans andra "ungdomssynder" i form av helt okända mästerverk i kammarmusikväg, och sedan dess har Mendelssohns aktier oavlatligt stigit igen. På senare år har hans musik plötsligt direkt kommit på modet genom tidens manér att plötsligt accelerera takten i vilka verk som helst, vilket passar Mendelssohn, då han excellerar i höga tempon – hans livliga sprittande scherzosatser är oöverträffade.

Över lag präglas hans musik av en överdådig livsglädje och ljus sangvinism, understruken av en mästerlig teknisk expertis och klassisk formfulländning, som likväl inrymmer ett romantiskt klangskimrande överdåd utan motstycke, som gör att han framstår som fullständigt unik i musikhistorien, varför förföljelsen av hans skönhet framstår som desto mera ofattbar, så att man måste fråga sig vad det var för fel på Wagner egentligen. Endast Robert Schumann kommer i någon mån i närheten av Felix Mendelssohn.

Kejsarens nya musikkläder

(efter en essay av den indonesiske kompositören och pianisten Ananda Sukarian, som lever och verkar i Spanien.)

"Det är inte tillräckligt att bara kladda på Mona Lisa, för det dödar henne inte. All gårdagens konst måste förstöras." – *Pierre Boulez*

"Det som inträffat är alla tiders största konstverk - att andas i ett slag åstadkommer vad vi i musiken ej kan drömma om, att de tränar sig i tio år som vansinniga, fullständigt fanatiska inför en konsert för att sedan dö. Det är det största konstverket i hela universum. Jag skulle inte kunna överträffa det."

- *Karlheinz Stockhausen* om attackerna 11 september 2001

Kompositörer som dessa är etablerade som några av 20-e århundradets största. Deras musikverk, som skrevs mest under 50- och 60-talen "för framtiden" är fortfarande ohanterbara för publik och solister. Deras verk finns fortfarande inte på repertoaren. De har ännu inte vunnit samma respekt som en Bach, en Schumann eller ens som en deras samtida Sjostakovitj eller Stravinskij. Vari ligger då deras storhet?

Svaret är enkelt. De lyckades skaffa sig en ställning vari de helt kunde leva på statliga bidrag och stipendier och kontrollera det etablissemang de levde på av akademiker, kritiker och kulturpolitiker. De är "stora" enligt sina kolleger i dessa kottier men inte enligt musiker och publik. I själva verket är deras musik skriven MOT musikerna och publiken. 1900-talets dominerande abstrakta modernism i alla konstformer är inte konst utan antikonst. Det är inte kultur utan antikultur, i synnerhet när den (som under en Pierre Boulez' ledarskap) uttryckligen predikar förstörelse av allt som överlevt gårdagen.

I själva verket är de bara egoistiska opportunisterna vars huvudsyfte är girigheten efter statliga bidrag och makt över kulturen för att få mera bidrag och stärka sin kulturpolitiska etablering av en personlig egotripp, medan kulturbidragsbetalarna (alltså skattebetalarna) aldrig får veta hur det fungerar. Det mest typiska exemplet är troligen Pierre Boulez' IRCAM (*Institut de Recherche et Coordination Acoustique Musique*) för 90 miljoner francs 1969, som sedan dess kostat skattebetalarna 15 miljoner francs om året att underhålla. Det är en gigantisk underjordisk *high tech* musikbunker det handlar

om invid *Pompidou Centre* i Paris, speciellt konstruerad för fabricerandet av modern musik. Inte ett enda musikverk producerat i denna bunker har nått ut på någon repertoar.

Likväl är Pierre Boulez bara ett exempel ur högen. Han är åtminstone framstående som dirigent med en dryg meritlista av klassiska kompositörer på sin repertoar i såväl inspelningar som konserter, men till exempel i Polen kan polackerna berätta mycket om en Pendereckis eller en Lutoslawskis (etablerade atonala kompositörer) totala korruption.

Det verkar dock lyckligtvis som att vi är på väg ut ur denna 'skräpkonstkult'. Folk har helt enkelt börjat få nog av all bluff- och skräpkultur och vill höra melodier igen i stället för oväsen och se skönhet i stället för skrot och skräp. Ingen kan lura barnet, som alltid finns där mitt i folkmassan och inte kan låta bli att utropa så att alla hör det: "Men kejsaren har ju inga kläder!"

Göteborgs 31-a filmfestival och andra filmer.

Om vi börjar med de andra, kan man inte negligera den utsökta nyfilmatiseringen av Charlotte Brontës klassiska roman "*Jane Eyre*" med idel okända skådespelare, som klart överträffar alla tidigare filmatiseringar i både trohet till boken, realism, gestaltning och stämningmåleri, helt utan de onödiga överdrifter, som är så frestande i en historia som denna. Den manliga huvudrollen spelades av Toby Stephens, son till Maggie Smith och Robert Stephens, medan den kvinnliga huvudrollen, genomförd fullständigt äkta i sin enkelhet av Ruth Wilson, inte ens nämndes i programbladet.

En liknande oöverträffat väl gjord kostymfilm var filmatiseringen av Jane Austens sista och kanske bästa roman, "*Northanger Abbey*", också med idel okända skådespelare, som förträffligt lyckades få fram romanens mycket raffinerade psykologi med dess högst oväntade vändningar.

Charles Chaplin hedrades för ovanlighetens skull med tre av hans bästa filmer, "Chaplins pojke", "Guldfeber" och "Moderna tider", alla tre oslagbara i sitt slag. Det intressanta var att de nu visades i Chaplins egna omredigerade versioner med hans egen efteråt komponerade musik. "Guldfeber" såg vi senast i en version med Bachs Passacaglia som bakgrundsmusik, det var inte dåligt det heller, men i den här versionen var till och med texttavlor ersatta av Chaplins egen berättarröst. "Chaplins pojke" ("*The Kid*") är den mest gripande av de tre, "Guldfeber" den mest stämningfulla medan "Moderna tider" är hans kanske mest virtuosa och roligaste film över huvud taget.

Stephen Sommers högst udda film "*Van Helsing*" bjöd inte bara på den unge vampyrjägarens inledande äventyrskarriär som grant romantisk hjälte utan även på ett halsbrytande överdåd av både varulvsbataljer, utomordentliga turer med Frankensteins monster och vampyrbarn in absurdum, vilka samtliga komplikationer naturligtvis åtgärdades efter många om och men. Filmen var tydligen sågad av svenska kritiker, som inte orkat med och formligen bad om att få slippa uppföljare, men den var icke desto mindre praktfullt gjord med överväldigande balscener, svindlande skräckromantisk fantasi och en *action* som heter duga. Det är sällan man får se så tarvliga teman omvandlade till sådan berusande virtuositet.

En lika imponerande film som helt satts i skuggan i programtablåerna och nästan smögs fram i TV3 (den värsta reklamkanalen) var "*The Flight of the Phoenix*" om ett transportplan som efter nedmonteringen av en misslyckad oljerigg i Mongoliet strandade i en sandstorm i Gobiöknen utan möjlighet till kontakt med omvärlden. Dennis Quaid var piloten, en skådespelare som gjord för svåra roller i kniviga situationer som kräver mer än rimligt av handlingskraft och civilkurage. Deras enda möjlighet att ta sig ur denna den mest omöjliga av alla tänkbara situationer var att bygga

ett nytt plan av vraket av det gamla. Umbärandena, provningarna, konflikterna, den påfrestande friktionen mellan karaktärerna under den omänskliga pressen, allt var skickligt och övertygande återgivet med en realistiskt uppskruvad ångest som bara blev värre hela tiden och inte förbättrades av ytterligare komplikationer i form av beväpnade vapensmugglande ökenryttare...

I samma fantastiska klass befann sig som en glad överraskning den tredje Harry Potter-filmen, "Fången i Azkaban", med svindlande humor, fantastisk fantasi och medryckande genialitet i presentationen av faktiskt lysande science fiction-intriger. Efter den andra Harry Potter-filmen trodde man det inte kunde bli något mera nyskapande av saken, men hej vad man bedrog sig!

Wes Andersons skröna "*The Darjeeling Limited*" om tre amerikanska bröders framfart i Indien på ett tåg som de skäligen blir utkastade från var visserligen originell men inte mycket att skryta med. Så dumt som de bar sig åt fick de faktiskt skylla sig själva.

Den franska "*Les Chansons d'Amour*" visade sig vara en pinsam pastisch på den lysande mänskliga och gripande "Paraplyerna i Cherbourg", en film omöjlig att göra en lyckad pastisch på, och denna var direkt störande med sitt *gay*-budskap. Man kan visserligen förstå huvudpersonens svåra utveckling efter den chockerande plötsliga förlusten av sin fästmö, filmen och dess handling är inte ologisk, men musiken är tafflig och torftig och anledningen till den största besvikelsen. Det förekommer charmiga Parismiljöer, men det mesta är ändå instängt och inskränkt. Den försöker vara spirituell men blir aldrig rolig, och slutintrycket är närmast stötande och störande.

Den ohyggliga colombianska "*PVC-1*" om ett autentiskt gisslandrama filmat av en grekisk regissör i en enda tagning var desto mera imponerande i sin skakande alltför påträngande realistiska återgivning av en fullkomligt onödig tragedi avvägbragt genom fullkomligt meningslös ondska, girighet och våld. En bondfamilj på vischan blir överfallen av kidnappare, som hört talas om att de har pengar, vilket de inte har, och för att frampressa en lösenssumma applicerar de en bomb i form av en halsboja runt husmoderns hals. Större delen av filmen handlar om en sprängexperts ansträngning att under ständigt tilltagande nervpress avlägsna halsbojan, bit för bit, sladd för sladd. Filmen är nästan outhärdligt traumatisk men desto viktigare som påminnelse om att den meningslösa ondskan hela tiden finns och kan slå till när som helst var som helst och hur som helst, och när den slår till är den stackars människan alltid lika oförberedd och försvarslös.

Den mexikanska filmatiseringen av legenden om skogshuggaren som får ett oemotståndligt erbjudande först av djävulen, sedan av Jesus och slutligen av döden, varvid han avvisar de båda första men förstår att han bara måste kompromissa med döden för att alls kunna klara sig, var en njutning för själen och ögat i sin skarpa expressionism i svartvitt som erinrade om Alf Sjöbergs och Ingmar Bergmans bästa dagar i deras ungdom på 50-talet med smak för det mystiskt fantastiska. Här bidrog den mexikanska folkfesten till de dödas ära till den oemotståndligt trollbindande legendåtergivningen.

Den franska krigsfilmen från första världskriget, "*La France*", om ett regemente som kommit vilse och blivit desertörer som aldrig mera kunde hitta rätt, var en förbryllande saga inte utan sina förtjänster men ack på tok för långsamt återgiven – man somnade hela tiden, trots charmen, trots sånginslagen, trots poesin, trots den mycket tänkvärda fabelns alla sanningar och djup.

Den bästa och vackraste filmen var emellertid Ermanno Olmis "Hundra spikar" om en filosofie professor vid Bolognas universitet (det äldsta och anrikaste i världen) som flappar ut, får nog av förljugenheten i det katolska etablissemang han nästan blivit präst vid, och startar ett nytt liv i en rivningskåk vid stranden av Po, där han snart blir kallad "Jesus" av den enkla pittoreska ortsbefolkningen. Sagan mynnar ut i en idealisk idyll, medan den allvarliga undertonen aldrig saknas: både existentiella problem,

miljöproblematiken och den ständiga sociala konflikten med en etablerad överhet som alltid har fel men alltid får rätt kommer ständigt fram med nya vändningar. "Jesus" är ingen revolutionär men desto radikalare, tar fullt ansvar hela vägen ut och är fullständigt konsekvent i denna mycket tänkvärda legendartade film av lika djup mänsklighet som den lovprisade "Träskoträdet" av samma regissör för 30 år sedan.

Tyvänn mynnade festivalen ut i en besk karamell. Man skulle få vara med och rösta fram festivalens bästa film, men när man sett alla sina filmer den sista dagen och skulle avlägga sin röstsedel hade valurnorna redan stängt dagen innan och vinnaren utsetts, utan att meddelande utgått om när det var sista chansen. En seriös festivalbesökare, som ville vänta med att rösta tills han sett sin sista film, blev alltså berövad sin rösträtt. Snacka om valfusk!

Min vän Abasverus, del 75 : Paulus.

Samtidigt var de fyra falska evangelisterna Paulus, Augustinus, Luther och Marx icke utan försonande drag. I synnerhet Paulus var i grund och botten en synnerligen patetisk människa som det var innerligt synd om. Han var en stor narr som bara trampade in så länge han levde, högmodig och självsvåldig av naturen, en Mose bastard, som snarare förvildats och fördärvats av sin fader Moses lärar än använt dem till uppbyggelse. Jag träffade honom två gånger. Första gången var det i egenskap av en av fyra nasirer som medföljde honom i templet i Jerusalem vid det kritiska ögonblick i hans liv då han faktiskt försökte försona sig med judendomen och som lön därför höll på att mördas av judarna då de icke längre kunde tro honom förmögen till något gott utan måste tro att allt han gjorde var till fördärv för deras religion. Den andra gången var i Rom några dagar före avrättningen. Han var då en bruten man som tillbragt hela sin ålderdom i plågsamt fångelse utan att få se naturen på många år. Då kände jag nästan dåligt samvete för honom, ty han var då alltjämt lika besatt av den vanvettiga illusionen om uppståndelsen, som jag visserligen alltför ofta fått ångra att jag någonsin lurade kristendomen in i men som jag aldrig har haft hjärta att rycka någon kristen ut ur.

Dock försökte jag vid det första tillfället, när vi sju dagar i rad umgicks från morgon till kväll, att med logikens hjälp förmå Paulus till att fatta uppståndelselärans befängdhet.

"Men inser du inte," sade Paulus, "att just uppståndelsen är det mest geniala med hela kristendomen! Här gick Jesus omkring till höger och vänster och uppväckte hur många döda till liv som helst inklusive Lazarus, som redan låg och ruttnade. Vad är då mera rättvist än att Jesus själv även kroppsligen skulle få uppstå från de döda? Denna detalj endast höjer Jesustragedin över alla grekiska tragedier i snillrikhet och gudomlighet. Det var ödet som förlånade Jesus uppståndelsen, men det ödet var gott, och det ödet har alla människor rätt att få lära känna och särskilt judarna. Vill du hindra mänskligheten från att få del av ett öde som är gott?"

"Men är det inte säkrare att uppfatta uppståndelsen endast symboliskt? Självandringen tror halva världen på inklusive pytagoréerna, esséerna och druserna för att inte tala om fjärran österns folk, och det är inte en dum utan snarare en universellt upplyftande teori. Om du predikade Jesu själs återuppståndelse i stället för hans kropp så skulle ingen bli din fiende, ty själens uppståndelse skulle både greker och judar inte ha någonting emot, och det skulle till och med försona judarna med Jesus. Men just köttets uppståndelse är det som enbart uppväcker ont blod emot dig och kristendomen överallt, ty, som översteprästen säger, sådant kan endast galningar tro på och inte ens de ta på allvar."

"Du är en riktig sadducé."

"Jag tror på själens odödlighet liksom alla sadducéer. Det är bara kroppens odödlighet som jag liksom alla sadducéer bara inte går på."

”Men om köttets uppståndelse inte har ägt rum i Jesu fall så var han inte Messias. Inser du inte, att uppståndelsen allena förlänar honom all hans auktoritet? Om han inte uppstod så var han bara en människa. Men halva världen har redan accepterat att han var Guds Son. Bevisa att Jesus inte uppstod från de döda, och du får världskristendomen som fiende i evighet. De har fått den glädjen, och den låter de ingen ta ifrån dem. Ty därigenom har en värld, som ingenting hade att tro på, äntligen fått någonting att tro på. Inser du inte, att uppståndelsen allenast frälser alla hedningar för vår tro?”

”Måste alla hedningar frälsas? Hade det inte varit bättre för världen om alla slavar och arbetare och tölpar och soldater och kvinnor hade lämnats i fred? Måste du vända alla de okunniga mot världsordningen? Du vet inte vad du gör eller vad du därigenom åstadkommer. Kanske du därigenom skadar ditt eget folk judarna mest?”

”Alla folk är mitt folk.”

”Då borde du åtminstone lämna judarna i fred, men dem ansätter du som värst. De är redan frälsta genom Moses och Lagen och vill inte ha någon frälsning därutöver. De har redan Gud och tillhör redan honom till kropp och själ. Ändå vill du frälsa dem och pådyvla dem Kristi gudomlighet med hårdare ord än vad du brukat mot någon hedning. Om alla folk är ditt folk, varför ägnar du dig då inte mera åt mänskligheten än åt det lilla folket judarna? Men i varje stad som du har predikat har du först predikat för judarna, vållat kaos i deras församling och splittrat den i faktioner och sedan använt dig av de förvirrade judars rikedomar och kontakter som fallit för dig till att utbreda ditt inflytande över hedningarna och vänt dem mot världsordningen som du vänt judarna mot Moses. Du kan aldrig två dig ren från ditt eget själsväld, Paulus.”

”Om du så litet uppskattar min verksamhet, du min skolkamrat, som satt med mig vid Gamaliels fötter, så gå och hämta din överstepräst och sammankalla alla mot mig fientliga judar och förråd mig som Judas förrådde Jesus. Du har nu din chans. Vi befinner oss blottställda i templet.”

”Det vet du att jag aldrig kommer att göra, ty jag älskar sanningen, och endast därför umgås jag med dig. Men jag fruktar att du aldrig kommer att förstå sanningen.”

Jag var inte med honom då han greps, ty just då hade jag gått ut för att göra mitt behov, men jag misstänker nog att han misstänkte mig för att ha stått bakom detta otroliga övergrepp från judarnas sida mitt i templet, som ägde rum i den enda stunden av hans liv då Paulus verkligen var oskyldig till att ha vållat judarna skada. Han skadade dem genom sin förföljelse mot de kristna, som var den första kil som drevs in mellan judendom och kristendom, han skadade dem när han i alla världens länder inför judar och hedningar predikade om Moselagens upphörande och Jesu uppståndelse i egenskap av Guds Son, men han skadade dem inte när han gick in i templet för att under sju dagar rena sig och försona sig med sin judiska religion och med Gud. Och just då valde judarna att slå till mot honom – vilket olycksaligt misstag, vilken ödesdiger miss, vilket klavertramp! – och hade tagit livet av honom om han inte varit romersk medborgare. Det allenast räddade honom. Men han blev aldrig fri från fängelset.

Han var knäckt när jag återsåg honom i Rom långt senare. Han var då en gaggig och böjd gubbe med slocknad blick som mest muttrade för sig själv. Han skrev på brev till sina församlingar som aldrig blev färdiga och aldrig avsändes. Brevskriveriet var hans enda tröst under hans tolvåriga fångenskap. Efter det sista läsvärda brevet till Timoteus, där han redan betraktar sina flesta kolleger som personliga fiender och avfallingar, producerade han intet konstruktivt mera, och de sista ofullständiga och delvis obegripliga breven förstördes av Lukas. Det var inte en martyr som fördes till stupstocken utanför murarna vid Cestiuspyramiden. Det var en gammal förvirrad man som dödades av barmhärtighet.

Kalender, februari 2008.

- 2 Holly Hunter 50 år ("*Pianot*", bl.a.).
65 år sedan tyskarna kapitulerade vid Stalingrad.
- 4 Ceylon (Sri Lanka) 60 år som självständig republik.
- 5 Jörn Donner 75 år.
Jennifer Jason Leigh 50 år, (många excentriska roller).
- 8 Jules Verne 180 år.
- 10 Sharon Stone 50 år, ("*Basic Instinct*", bl.a.).
- 12 Franco Zeffirelli 85 år.
Costa-Gavras 75 år.
- 13 Kim Novak 75 år.
125 år sedan Richard Wagners bortgång.
- 16 Litauen fyller 90 år som självständig stat.
- 18 Yoko Ono Lennon 75 år.
- 19 Grammofonen fyller 130 år (Thomas Edisons uppfinning).
- 21 Nina Simone 75 år.
- 22 John Mills 100 år ("*Great Expectations*" bl.a.)
- 24 Estland fyller 90 år som självständig stat.
- 25 George Harrison skulle ha fyllt 65.
- 26 Honoré Daumier 200 år.
- 27 75 år sedan riksdagshusbranden i Berlin.
- 28 Michel de Montaigne 475 år.

Idealresan, del 9 : Milanocirkusen.

Det är inte särskilt långt från Lucca till Milano, men resan tog ändå åtta timmar. Tågen var långsamma, och man fick skarva med tre olika lokaltåg med byten i Viareggio och Genua. I Genua var det strömavbrott, ingenting fungerade, och man fick vänta i två timmar. Det var oväder på gång och isande kallt, men så fort man kom upp i Lombardiet bröt solen fram, och det blev stekande hett.

På stationen i Milano var det nästan omöjligt att hitta en telefon. Slutligen hittade jag några längst bort i den jättelika stationen och kunde ringa Silvia och Sergio, mina vänner från Ladakh, som jag rest med två gånger till Ladakh och Spiti och bestigit Rohtangpasset med till fots i lera och regn. Jag fick noggranna instruktioner om hur jag skulle hitta dem någonstans i Milano och störtade mig ner i underjorden och tunnelbanan. Allt fungerade, och snart befann jag mig i deras psykologiska mottagning.

Det var ett kärt återseende. Vi hade inte setts på ett och ett halvt år, och det var första gången jag lyckades spåra upp dem i Milano. Även Rasmus kontaktades, och allt var bäddat för ett omfattande *rendez-vous*. Jag försökte också ringa Gian Carlo och Lorella i Biella men kunde bara lämna automatiska telefonmeddelanden.

Vi höll sedan på hela natten. Sergio bjöd på en fantastisk spaghetti med sjöborresås, en specialitet som bara kan erbjudas säsongsvis, med underbara ostar och rött vin som aperitif, vitt vin till maten, ett annat rött vin till osten och åtskilliga flaskor *amaro* till eftersläckning. Aperitifvinet var ett fylligt naturvin från Sicilien, (Sergio är till hälften sicilianare och till hälften fransman,) "*Cent'are*" (*nero d'avola-syrah*) med synnerligen rik arom, det vita vinet var *Soave Classico*, och det sista "*A-Mano primitivo*" 2003 från Apulien. Alla flaskorna tog slut. Som *amaro* intog vi en *mirto di Sardegna* och *Fernet-Branca*. Det kunde inte bli bättre. Vi var alla i toppform och diskuterade ingående litteratur, Sergio läste med stort nöje Stefan Zweig och översättningar av nordiska författare som Björn Larsson, Arto Paasilinna och Selma Lagerlöf och bad mig rekommendera från en lista vad som var det bästa att läsa från Norden, och vi dissekerade också Freud och Jung. Silvia och Sergio är ju psykologer. Sergio illustrerade skillnaden mellan Freud och Jung med en liknelse. Om Freuds viktigaste spörsmål till en patient var, "Varifrån kommer du?", så var Jungs snarare, "Vart går du?" Freud är mera vetenskapsman medan Jung är mera humanist och metafysiker. Sergio är främst Jungian.

Klockan 2 rasade vi i säng förvånade över att klockan var så mycket efter fem timmars intensiv samvaro. Rasmus hade förvarnat och sagt att han inte kunnat stanna länge, därför gick vi inte ut och åt, men han blev ändå kvar till två. Vi hoppades äntligen kunna försöka göra slag i saken och få honom till Verona medan jag var där.

Cirkusen fortsatte nästa dag. När jag ringde till Verona möttes jag av beskedet att det var bättre att jag kom först på fredag. Sergio och Silvia skulle resa iväg nu på torsdag. Var skulle jag tillbringa en extra natt i Milano? Ombord på cirkulerande nattåg?

Plötsligt ringde Rasmus och meddelade att Lorella hade nytt telefonnummer. Mitt meddelande till Gian Carlo om att jag inte fått tag på Lorella hade gått hem, han hade kontaktat Lorella, och Lorella hörde av sig till Rasmus med sitt nya telefonnummer. Jag ringde Lorella genast. Hon var på väg till Milano, och vi kunde träffas på eftermiddagen. Jag hade fått nytt nattlogi i Milano.

Sergio och jag tillbringade dagen på tu man hand. Han skänkte mig en bok av René Daumal och rekommenderade för mig några för mig andra helt okända författare som Ian McEwan och Agata Christoff från Bulgarien, medan jag gav honom en hel lista på viktiga romaner han inte hade läst, som systrarna Brontë, Joseph Conrads första romaner, Bram Stokers "Dracula", Mary Shelleys "Frankenstein" och Hoffmanns "Djävulselixiret". Han tog med mig till en lantlig *osteria* där vi hade en fantastisk lunch, varpå jag traskade iväg in till staden på jakt efter Lorella.

Saken var den att jag måste ta en annan tunnelbana ut till södra utkanten av staden, varför jag valde att vandra in till Milanodomen, som jag nu inträdde i för andra gången i mitt liv 40 år efter den första. Jag gick även igenom den praktfulla Gallerian och passerade Teatro alla Scala och statyn av Lionardo da Vinci för att sedan följa Via Verdi ut mot Cadornaplatsen, där jag fann min tunnelbana.

Lorella var helt oförändrad och hade som vanligt haft ett turbulent år fullt av prövningar och kriser. Hennes knä var nu opererat, men hon kunde ännu inte springa i bergen. Hon var aldrig hemma i Pollone mera efter att hennes hund hade dött där i hennes armar, den trogna Merlino som de haft i 14 år, medan hon hittat ett annat ställe närmare Santhiá. Som vanligt var hon full av projekt och idéer, och tillsammans med sin kille Yosi hade hon gjort en idealisk resa till Israel den långa vägen med bil över Grekland, färja till Cypern och vidare till Haifa. Fyra dygn hade det tagit. Hon och Gian Carlo var fortfarande de bästa vänner, det fanns ingen hon önskade mera gott i hela världen, medan hon helst rörde sig med kvinnliga bekanta. Hon blev eld och lågor över mina beskrivningar av mina vänner i Lucca och ville gärna komma i kontakt med dem, vilken jag gärna skulle förmedla. Paolo och Valentina i Lucca, Lorella och Gian Carlo i Biella, Sergio och Silvia här i Milano hade ju alla det gemensamt att vi lärt känna varandra i Dharamsala eller Manali.

Vi hade en angenäm kväll tillsammans under intensiv debatt om den nya politikens irrvägar att legalisera homo- och lesbiska äktenskap och adoptioner. För mig var det ingenting att diskutera – allt som är onaturligt är en självdestruktiv återvändsgränd. Lorellas väninna Carlotta, som var med sin lilla dotter, ansåg homosexualitet och lesbicism helt enkelt vara en dödlig narcissism, som all narcissism. Politikerna var som vanligt ute och cyklade.

Yosi, en argentinsk hebré, var vänlig och angenäm, en lugn och trygg typ, ingenjör och mycket praktisk, men jag föredrog nog ändå Gian Carlo som mera kultiverad och vidsynt, en hårt arbetande läkare. Från början hade jag aldrig godkänt Lorellas separation, och jag kunde inte förstå hur Lorella kunde sova bättre hos Yosi, som snarkade kraftigt. Mitt intryck var att hon fallit mera för den israeliska saken, kulturen och patoset, (hon var ju dramatiker,) än för Yosi personligen. Att båda rökte gjorde inte saken bättre. Som bäst arbetade han som designer av shampoflaskor och hade ägnat 400 timmar (17 dygn) åt att sätta ihop en motorcykel.

Lorella förblev den samma, varm och generös, utomordentligt livlig och vital, hon pratade som en kulspruta men den bästa tänkbara italienska, varför det alltid var ett nöje att höra på henne, och ingenting hade förändrats i vår vänskap sedan vi träffats i Dharamsala för nästan fem år sedan, om dock hennes liv oupphörligt sedan dess hade skakats av turbulenser och kriser, mest frambragta av hennes egen oemotståndliga dynamik. Hon var tacksam för mitt besök, och vi hade tur som alls kunde träffas.

Därmed var det skönt at få lämna det, enligt Sergio, obeboeliga Milano bakom sig. Den stora succén hade varit kvällen med Sergio, Silvia och Rasmus, som tillsammans med det makedoniska äventyret och festen i Lucca hittills hade utgjort resans höjdpunkter. Nu var det bara att fortsätta mot Verona.

(I nästa nummer: *Från Veronas horisont.*)

Kanonresan, del 3 : Tillbaka till Rishikesh och Joshimath

Mina bästa vänner i Dharamsala förblev dock alltid tibetanerna och bergsfolket. De senare umgicks jag alltid med under mina promenader uppe i bergen, medan de förra jag träffade mest nere i McLeod Ganj. Jag såg fram emot att se dem alla igen nästa gång.

Bussresan till Rishikesh blev påfrestande som vanligt, drygt 33 mil på 17 timmar, men jag hade tur med resällskapet denna gång: en ung israeliska som skulle till hippiekolonin vid Kesaar Devi i Almora, en indier bosatt i Torino i Italien som var född i Almora och en ryss Fjodor från Moskva som var i Indien för första gången och skulle stanna i två månader. Han var som ett stort barn men verkade nöjd och glad åt det mesta. Han tydde sig till Diwan, indiern från Torino, som tog väl hand om honom. Israeliskan försvann vid avstigningen i Dehra Dun på jakt efter en direktbuss därifrån till Almora. Vi kanske skulle träffas där igen efter fem dagar när jag kom dit.

I Rishikesh ville Diwan och Fjodor genast gå på lunch medan jag ville återupptäcka mitt gamla paradisställe Rishilok för dusch och enkel frukost, så våra vägar skildes där mitt i korsningen av allt kaos i Rishikesh.

I Rishilok blev jag genast hälsad välkommen tillbaka av min gamla värdinna sedan 12 år. Ingenting hade förändrats under de tolv åren, tack och lov. Att sitta där och njuta av paradistillvaron i deras undersköna trädgård var en alltför kortvarig njutning, ty klockan tre nästa morgon måste jag stiga upp för att ta bussen tillbaka upp till Joshimath.

Tillbaka till Joshimath.

Resan dit blev stökig, för jag hamnade på fel buss. Tidigare hade jag mött en Joshimathbuss under nattpromenaden till busstationen, så jag anropade varje buss jag mötte om någon av dem skulle till Joshimath. En av dem svarade ja och plockade upp mig.

Det visade sig dock genast att den bara skulle till Karnaprayag efter två tredjedelar av vägen. Då ville jag gå av för att ta en annan buss. Då ändrade de sig och beslöt att fara till Joshimath för min skull. Jag stannade kvar och betalade hela resetaxan.

Bussen slog alla fartrekord medan vägen över bergen var i ett rysligt skick, så jag slog huvudet i taket flera gånger där jag satt nästast i bussen tillsammans med ett antal damer som delade samma öde, och stannade inte förrän i Srinagar efter nästan 10 mil. Där visade det sig att min buss i alla fall skulle vika av i Karnaprayag mot Gwaldam. Jag satt fast och följde med, men den unga pojkkonduktören var fullkomligt hederlig: jag fick tillbaka det jag betalat för bortom Karnaprayag.

På detta ställe fick jag då invänta en annan buss. Det blev en ”*semi de luxe*” med, ve och fasa, öronbedövande stereoskval! Det var inte musiken det var fel på utan volymen. Jag bad konduktören, en dumskalle, att sänka volymen, vilket han gjorde, men bara för att höja den till maximum igen en stund senare, som om jag inte funnits.

Jag hade dock ett mycket trevligt resällskap i form av en ung lärare verksam i Ranikhet som nu skulle hem för Diwaliferierna. Han var intresserad av allt och älskade att samla på internationella vänner på Internet, så jag blev genast en av dem.

Han steg av i Nandprayag, och för att sedan undkomma öronsprängningen tog jag fram mina gamla vaxproppar och applicerade dem. När jag tog ut dem igen vid ankomsten till Joshimath hade jag ändå blivit lomhörd på ena örat. Det sista jag ville i Indien var att bli handikappad och allra minst på örat, vilket skulle försvåra allt umgänge. Jag hoppades att det skulle gå över.

Till all lycka verkade vädret förbli stabilt och underskönt. På det kunde jag minsann inte klaga. Värre var det på hotellfronten i Joshimath. Staden gav sitt vanliga intryck av fullständigt kroniskt upplösningstillstånd, men den här gången särskilt på hotellfronten. Mitt gamla ställe Shailja verkade helt förstört av reparationer och ingen var där, tre andra hotell i samma kvarter var lika övergivna och i synnerhet det statliga, och precis när jag var beredd att ge upp kom en liten pojke fram till mig och undrade om jag behövde rum. Han förde mig till Shailja, han bad mig vänta, hämtade den nye ägaren, och vi kom överens. Jag var hemma i Joshimath igen.

Även på restaurangfronten var det kritiskt. De flesta restauranger hade lunchstängt, det vill säga att maten tagit slut, men jag hittade min gamla nepales i utkanten av stan som gav mig en ordentlig chowmein, kryddstark men ätlig. Vi hade sällskap därifrån sedan, han hade nu bott i Joshimath i sju år och var Oshoanhängare, (en mycket liberal buddhistisk sekt efter den mest

framgångsrika av alla gurus,) och medgav att det var få utlänningar som kom till Joshimath. Regeln var att högst 1-3 stycken kunde siktas under en dag.

Just när jag skulle gå hem såg jag två. Jag hälsade glatt och fortsatte mina steg, men de hann upp mig och visade sig ha en mycket angelägen fråga: var fanns det en whiskyaffär? Det var mycket viktigt för dem att få tag på whisky. Den ena var liten och gråsprängd, den andra var skrymmande med teleskopglasögon, de var som en variation på Fyrornet och Släpvagnen eller Helan och Halvan. De visade sig vara ryssar från Moskva. Tyvärr hade jag aldrig sett en spritbutik i Joshimath, detta ganska konsekvent vegetariska ställe och centrum för hinduismens hjärta vid Gudarnas Dal. Jag kunde tyvärr inte hjälpa dem ur deras dilemma.

(I nästa nummer: *Tillbaka till Auli och Gwaldam.*)

Rehabiliteringsresan, del 13 : Vändpunkten.

Resan tillbaka till Darjeeling gick smärtfritt så när som på jeepens rasande stereomissbruk med idel nepalesiskt discodunk – det hade inte kunnat vara värre. Ner från Pelling åkte jag dock buss hela vägen ner till Jorethang, och på samma buss satt de fem farbröder, som jag haft sällskap med i jeepen från Gangtok till Pelling. Det var glada Calcuttafarbröder, av vilka en hela tiden satt och sjöng.

På jeepen från Jorethang vid gränsen upp till Darjeeling hade jag enbart trevligt resällskap. Vid mig satt en ung blond holländska, som frivilligarbetat i Ecuador och ville vidare till Mexico. Hon sysslade med miljövard och organisk odling. Ett amerikanskt par på andra sidan om henne hade jag lärt känna redan i Pelling, då de bott på mitt hotell. De var mycket missnöjda med utvecklingen i Amerika men menade att demokraternas seger i kongressvalet förra veckan tänt ett hopp. Tidigare hade man aldrig behövt pass i Amerika för att resa till Canada eller Karibien, men nu måste man ha pass vart som helst, till och med till Puerto Rico, och även barnen. Holländskan förundrade sig över, medan Europa öppnade sig mer och mer, att Amerika stängde in sig. Amerikanerna medgav att det var mycket säkrare att resa omkring i Indien än att bo i Amerika.

I Darjeeling bröt min förkylning ut på allvar. Det var förfärligt. Jag flödade som ett vattenfall hela dagen och hela natten. Man hade lika gärna försökt hejda Niagara. Det var rena tortyren.

Marc från Holland hade varit uppe vid Phalut och Sandakphu när han drabbades av det dåliga vädret, som för hans del på närmare 3000 meters höjd innebar snö, regn och tjocka. Jag var ju då i Phudong och vandrade i regnet utan paraply mellan Singhik och Mangan, men vi ådrog oss exakt samma forsande förkylning.

Nästan alla andra tycktes ha drabbats av det samma. Det förekom inte en jeep och inte en buss där folk inte satt och snörflade kopiöst, alla lidande under samma förödande förbannelse.

Emellertid gick den snabbt över. Det blev bara en förfärlig natt och ett dygn av massiva vårflöden, så var det över, och man kunde känna sig tämligen normal igen.

Dessutom hade man tur med vädret. Darjeeling bjöd på sina bästa sidor, solen gassade och värmdes, man saknade inte den normala Darjeelingska råheten och förlamande fuktigheten, och Johannes var på sitt allra bästa humör. Vi hade träffats redan när jag kommit den åttonde men varit för ivrig att få Sikkim undanstökat för att kunna ägna mig helt åt honom, men nu kunde vi träffas fritt och umgås hur mycket som helst varje dag, ty alla resans förpliktelser var över för min del: jag hade träffat alla jag skulle träffa och fått alla arbeten gjorda jag tagit med mig från Göteborg, så min sista vecka i Indien var nu bara bonus.

Dock måste jag inställa Nepal. Om jag reste till Nepal skulle jag inte hinna med Dharamsala, som ändå var viktigare. Jag hade ju dessutom nödgats krympa ner resan från 35 till 32 dagar på grund av väntande plikter i Göteborg, vilket definitivt berövade mig Nepal-möjligheten.

Dock var alla nyheter därifrån goda. Maoisterna hade lämnat ifrån sig vapnen den 8 november, samma dag som demokraterna vann majoritet i USA:s kongress, vilket betydde att Nepal småningom kunde börja organisera en fungerande regering. Allt detta diskuterade vi ingående med Johannes.

Hans hår har gränat betydligt, och då det alltid varit mycket blont blev det därmed bara blondare. Han var grant klädd i svarta kläder så när som på en grannröd jacka med luva, med vilken klädsel hans långa silverhår med turkoser i öronen (på det tibetanska sättet) utgjorde en slående kontrast. Jag hade sällan upplevt honom så optimistisk.

”De är alla pessimister och har mer eller mindre gett upp, alla tibetaner i exil, hela Sikkim och nästan alla nepaleserna tills nu, och den tibetanska situationen har aldrig varit svårare, men jag vägrar ge upp. Den kinesiska partiflykten fortsätter att accelerera, världen får mer och mer upp ögonen inför omänskligheten och lögnaktigheten i Kinas förtryckarregim, medan samtidigt tibetanerna, den tibetanska buddhismen och den totala vidrigheten i Kinas fortsatta ockupation av Tibet väcker mer och mer uppmärksamhet och harm runt om i världen. Nunnan som sköts till döds av kinesiska soldater vid Nangpa La den 30 september för att hon hjälpte tibetanska flyktingar och barn över passet har knappast förbättrat Kinas image. Dalai Lama förblir optimistisk, och jag ser ingen anledning till motsatsen. Så illa som det är ställt kan det bara bli bättre.”

Jag hade sällan upplevt honom så nöjd tidigare, och det var uppenbart att han trivdes i Darjeeling, vilket jag inte sett honom göra tidigare. Första gången jag träffat honom i dessa trakter (i Kalimpong 1995) hade han varit sjuk och visen, och sedan dess hade vi nästan bara träffats i Dharamsala. Vad hade han nu upptäckt med Darjeeling som var så bra?

”Jag brukade betrakta Darjeeling som ett melankoliskt förfall och ett symptom på indiernas dåliga förvaltning av arvet från britterna, men under senare år har staden ryckt upp sig. Järnvägen fungerar igen, och de har börjat restaurera alla de gamla vackra hus som förstördes i upploppen 1988. Här finns allt det bästa av östra Himalaya, tibetanerna och buddhisterna leder staden, dess affärer, hotell och restauranger och har skapat sig goda liv här, här finner du de bästa nepaleserna, ingen nepalesisk stad i Nepal är så charmig som det nepalesiska Darjeeling, och det är dessutom Sikkims egentliga huvudstad, en upplyst kulturstad med stora begåvningar och möjligheter, och ingenting går upp mot Kanjenjungas skönhet, som är särskilt framträdande just för Darjeelings horisont.”

Jag kunde inte vara mera överens med honom.

(I nästa nummer: *Sista dagen i Darjeeling.*)

Resan till Zanskar, del 5 : Iväg!

En annan gammal vän jag återsåg var Tony från Örebro, som nu var sitt 30-e år i Indien. Han kände bara en som varit här ännu längre: den legendariske ”Chaupathi Express”, italienaren som ständigt puttrade omkring i Indien på sin scooter med detta namn. Han brukade pendla mellan Goa på vintern och norra Indien på sommarn, i princip följande turisttrafiken (liksom köpmännen och tiggarna), som belägrade södra Indien och Goa på vintern, sedan drog sig upp till hillstationerna när det blev för varmt, Ladakh och Kashmir under monsunen och sedan åter hillstationerna och Nepal tills det blev för kallt. Tiggarna utgjorde nästan ett eget skrå, deras arbetsledare var särskilt skickliga i att utbilda barn till oemotståndliga tiggare, och inget yrke i världen lär ha fler barnarbetare att uppvisa. Med den krympande världen och de förbättrade resmöjligheterna hade även tiggarna blivit betydligt mera rörliga.

Mina holländska vänner på vårt familjehärbärge var (som de flesta holländare) alldeles för liberala och hade inga skrupler när det gällde att uppfylla tiggares önsknings. De flesta som ger tiggare något resonerar som så, att det är det bästa (och ofta enda) sättet att bli av med dem, då de är envisa, påstridiga och aldrig frivilligt släpper ett offer. De vägrar acceptera ett nej till svar och tenderar att aldrig ge upp förrän de fått sin lön. Jag har konsekvent ignorerat dem alla sedan min andra Indienresa. Detta var min tjugonde. De helt enkelt begick misstaget att tråka ut mig.

Holländarna var tre, två äldre damer och en mycket energisk man i min ålder som trekkat våldsamt i hela Zanskar. Han brukade alltid se till att han hade massor med mynt på sig att bli av med tiggare med.

De två damerna var ute i humanitära ärenden. Den äldre av dem var varmt engagerad i den tibetanska frågan, backade energiskt upp alla ”*Free Tibet!*”-rörelser och var delaktig i flera idealistiska projekt i Dharamsala och Ladakh för utveckling, utbildning och främjande av tibetaner och ladakhier, som skolor för hemlösa och föräldralösa och annat sådant. Hon var säkert långt över 70 men reste ändå energiskt och regelbundet flera gånger om året runt i norra Indien och var inte rädd för något. Hon utstrålade en gränslös värdighet parad med självupppoffrande ädelmod, klokhet och värme. Hon talade en utsökt engelska och hade delvis nordiskt påbrå, då hennes familj hört till den baltiska adeln i Lettland och tvingats fly inför ryssarnas och tyskarnas anstormningar. Innan de kom till Holland hade de bott i Sverige. Det var hon som inbjöd mig att medfölja till Dalai Lamas föreläsning, och hon var mycket intresserad av vilka tricks jag kunde för att komma billigare undan

i Indien med min 15-åriga erfarenhet av 20 resor. Vi blev mycket goda vänner, och hon visade ett särskilt intresse för mina finsk-italienska anor med baltiska aristokratgudföräldrar.

En annan synnerlig god vän som jag plötsligt fick i Leh var den två meter store *trek-fantasten* Peter från Prag, som var specialist på att kasta sig ut på omänskliga fysiska strapatser och ådra sig alla möjliga ben- och fotproblem och ändå vägra vila sig mellan varven. Han gav mig en hel del värdefulla tips för Padam.

Jag träffade även Helena om det också blev kort. På fredagen efter filmförevisningen av hennes film *"Ancient Futures"* ställde hon själv upp med en egen föreläsning och berättade om de senaste projekten drivna av *"Women's Alliance"*. Som alltid var hon outtömlig i expertkunskaper om världens ekologiska tillstånd och välinformerad om allt det aktuella, till exempel hur klimatförändringen i Tasmanien medfört halsbrytande väderrekord både vad gällde kyla och hetta, torka och ösregn. Klimatuppvärmningens främsta och kanske fatalaste konsekvenser är att väderförändringarna ständigt blir mer extrema, plötsliga och dramatiska. Det blir allt vanligare att ett begränsat område drabbas av översvämningskatastrof genom förödande skyfall medan det omgivande landet förblir torrt. Vädret har blivit mera temperamentsfullt och aggressivt över hela världen, medan glaciärerna bara smälter bort hela tiden och hotar med bl.a. uttorkning av hela Kina med tiden, mycket även tack vare Kinas kalhuggningar av Tibet.

Under tiden kämpade jag förtvivlat för att på något sätt kunna komma till Zanskar. Min favoritreseagent ställde generöst upp med all hjälp och information han kunde ge och visste att berätta att det nog gick en buss någon gång. Han visste dock varifrån, men när jag kom dit fanns det ingen buss där. Följande dag hittade jag den, men dess två tillgängliga ansvariga var tämligen svävande på målet. De bad mig komma tillbaka nästa dag.

Jag höll min agent informerad, som visste att berätta att det skulle gå en jeep för 800 rupier. När jag kom tillbaka nästa dag till bussen satt där en ensam flicka och väntade. Hon var i samma sits som jag och hade försökt i tre dagar. En ansvarig kom upp till oss, beklagade att chauffören inte var där och bad oss komma tillbaka efter två timmar. Detta bragte flickan i upplösningstillstånd, hon hade ett arbete att sköta och kunde inte ständigt springa genom hela staden för att fånga obefintliga busskonduktörer, och var färdig att ge upp. Jag erbjöd mig att hjälpa henne till en biljett, och sålunda brast inte hennes hjärta. Hon anförtrorde mig en delbetalning, om jag lyckades skulle jag få resten senare, och sålunda skildes vi med något hopp.

När jag kom tillbaka punktligt två timmar senare var det samma sak: ingen chaufför, inget besked, kom tillbaka om två timmar.

Då gick jag till min vän agenten, och han fixade saken genast. Han telefonerade jeepchauffören, som infann sig inom en kvart. Min biljett blev utskriven, 800 kontant, varpå jag frågade om han ville ha en passagerare till. Svaret blev ja, "men i så fall kan hon inte få samma förmånliga pris som du." Jag lovade vara tillbaka inom en kvart och sprang till mitt möte med flickan.

Jo, hon var intresserad. Vi skrotade bussen. Hon kom med till kontoret och fick genast en biljett för 1000 rupier. Vi skulle starta klockan sju följande morgon. Allt var frid och fröjd. Jag kunde nästan inte tro på det efter tre års Zanskarfiaskon.

(forts. i nästa nummer.)

Konferensresan, del 15: Svenska kolonin i Manali.

När man färdades över Rohtangpasset lämnade man definitivt solens rike bakom sig, vilket avlöstes av de blytungta grå dimmorna i monsunens rike 2000 meter längre ner. Det regnade inte i Manali, men solen var definitivt i kronisk exil.

Jag skildes hjärtligt från den holländska familjen och Hailey, den vackra skotskan, som ämnade fortsätta genast till Dharamsala, där vi förmodligen skulle mötas igen.

I Manali skulle jag träffa Stefan, som jag inte visste någonting om. Vi hade gemensamma vänner i Göteborg, som hade rekommenderat mig att kontakta honom, vilket jag hade försökt göra redan vid ankomsten, då han tyvärr befunnit sig i Delhi, men nu klaffade det. Under söndagen träffades vi, och han tog mig med sig upp till sitt hus.

Stefan visade sig vara en utomordentligt positiv överraskning, en upplyst levnadskonstnär med hjärtat på rätta stället, som bott i Indien i 14 år men nu började känna för en förändring och för att återvända till Sverige, där hans föräldrar var jordbrukare vid Falköping. Självt var han

silversmed och hade eget hus med verkstad ovanför Manali en bit söder om Vashisht på de östra sluttningarna ovanför floden med en nästan lika värdig utsikt över dalen mot Manali och gamla Manali som familjen Roerich hade haft från Naggar. Där förekom en hel svensk koloni, med en annan ungersk silversmed som talade svenska och Håkan från Stockholm, som mest bara levde för dagen och sitt fria liv i Indien. Han hade arbetat ibland som kock, senast för antroposoferna i Stockholm, men bara tillräckligt länge för att få ihop tillräckligt med pengar för att kunna leva gott i Indien. Han hade levat på detta sätt med största delen av sitt liv i Indien under de senaste 20 åren och skulle nu snart fylla 50.

Stefans historia var en helt annan. Redan som barn hade han kallat sig "Pema", och först när han vid vuxen ålder för första gången kommit till Indien hade han erfarit, att 'Pema' var ett reguljärt tibetanskt namn. I Nepal hade han genast känt igen sig överallt och särskilt i trakterna mot Mustang. Kort sagt, han hörde hemma här och hade mer eller mindre alltid hört hemma här. Nu ämnade han fara hem till Sverige för att få i gång affärerna och kanske kunna utnyttja sina mångåriga kontakter här till att göra en insats för Sverige både kulturellt och affärsmässigt med att kanske berika Sverige med indisk smyckekonst och textilier, färger och fantasi, finhantverk och idéer. Vi fann varandra totalt och var överens om allt vilket borgade för fortsatt utveckling av kontakten. Han kände ett flertal svenskar i Indien, Tony, som jag träffat senast i Leh, kände han mycket väl medan han aldrig hört talas om Johannes, vars område ju dock var helt specialiserat på religion och farlig politik. Han visste heller ingenting om konferensen i Leh, som jag tacksamt kunde informera honom om.

Vi hade fyra timmar tillsammans under ständigt bättre samvaro medan Håkan bjöd på kaffe och egen chokladtårta, så att det var precis som att sitta på ett kondis i Majorna. Stefan följde mig sedan ner till staden igen i regnet längs leriga stigar som det minsann gällde att inte beträda i berusat skick.

Naturligtvis blev det här i Manali med omnejd där cannabisen växer vild överallt och är av bästa kvalitet (och av desto bättre ju högre upp man kommer) tal om den för västerlänningar här dominerande cannabiskulten. Lokalt hade den vuxit sig så stark, till exempel omkring Manikaran och Malana, att lokalbefolkningen gjorde sig förmögenheter på det och hade själva haft råd att installera elektricitet, TV, datorer, Internet och paraboler i sin avlägsna by dit det inte gick någon väg. Naturligtvis hade polismyndigheterna blivit avundsjuka på ett sådant lokalt välstånd, gjort razzia och bränt hela deras skörd. Det var bara det, att det var det enda de odlade och levde på.

Håkan, som själv röker regelbundet, förklarade för mig, att västerlänningarnas pilgrimsfärder hit på jakt efter berusningsmedel inte enbart var självdestruktivt och av ondo. Han menade att bakom denna jakt låg det en sökan efter utveckling, andlighet och själslig expansion, och att många av dessa rökare småningom kom på alldeles av sig själva att det var lättare att ägna sig åt denna andliga sökan och även att finna sin andlighet utan berusningsmedel. Håkan hade dock tydligen inte gjort det ännu.

Som vanligt fullkomligt stormtrivdes jag i Manali trots regnet, (hela söndagen regnade bort,) men jag hade en anstalt kvar på min resa och kanske den viktigaste och åtminstone den mest obligatoriska, nämligen tibetanernas Dharamsala, där Johannes väntade mig. Jag uppsköt avresan dit till måndag morgon, den strapatsrika bussresan på 10 timmar över Kullu, Mandi och Baijnath bjöd på inget lunchuppehåll, och under hela senare delen av resan kunde man inte ens få te där bussen stannade. Dock kom vi fram till Dharamsala i dagsljus, och före åtta var jag installerad i ett enkelt rum för 100 rupier i *Green Hotel* och var fullkomligt hemma, om dock magen vrålade av hunger. Saken åtgärdades omgående med en perfekt tibetansk *Thenthuk* på anrika *Tsonghka*. Jag hade två dagar på mig i Dharamsala att avsluta min resa.

(I nästa nummer: *Johannes kommentar till konferensen.*)

Lycklig resa med komplikationer, del 24: Vägen till Shamballah.

När gryningen småningom började randas efter tre koppar te på busstationen, vars kantin verkade ha öppet dygnet runt och beredvilligt serverat oss vad som helst vid vår ankomst klockan 4 på morgonen, vågade jag försiktigt ge mig upp på min vandring 500 meter upp mot McLeod Ganj. Häpnadsväckande fenomen uppenbarade sig. Fastän det var den kyligaste timmen på natten svettades jag svårare än under någon gång på resan, och det hjälpte inte att jag klädde av mig. Jag fullkomligt badade i svett. Saken blev inte bättre av att jag blev nödig och måste stanna och låta

mitt vatten. Just då måste naturligtvis en hel mängd taxijeeper komma förbi och stanna och fråga om jag ville ha lift. Att jag försökte vifta bort dem och ropa nej tack gjorde dem bara angelägnare. Nu är jag en sådan person som aldrig kan pissa i sällskap, det blir helt enkelt tvärstopp och kortslutning, så det blev varken någon vattenlätning eller någon tillfredsställd taxichaufför.

Till slut kom jag omsider upp till McLeod Ganj och hade aldrig varit så våt på hela resan. Min unge men snåle värd mötte mig i backen, så jag måste ta rum hos honom igen. Som vanligt hade han höjt hyran igen som varje år, men det var mina sista dagar i Indien, så jag unnade mig samma lyx som i Manali med utsikt och balkong och varm dusch, ehuru detta ställe var motsatsen till Manali – opersonligt, utan värme, och isolerande. Jag hade tyvärr aldrig funnit något bättre alternativ, då Johannes billigare alternativ alltid var för sjaskiga.

Jag hittade honom på hotell Lhasa, ett ställe där sällan någonting fungerade men som dock hade ålderns patina och trivsel. Han ville genast bjuda mig på frukost på det nya *Shamballah*. Jag drog mig baklänges inför det splittrerna hypermoderna komplexet, men det visade sig att de hade vinnlagt sig om att återskapa atmosfären från det gamla intima café *Shamballah*, och för ovanlighetens skull hade de lyckats, fastän sådana ansträngningar brukar slå alldeles fel.

Man kunde till och med sitta ute på balkongen och njuta. Det hade regnat hårt igår, men monsunen var i avtagande, och det regnade inte längre varje dag. Denna morgon var vädret alldeles häpnadsväckande idealiskt.

Naturligtvis gick vi upp till Triund direkt. Två glada hundar slog följe med oss hela vägen upp som till slut hade blivit till sex. Där uppe ägnade de sig mest åt att ystert jaga och försöka fånga fjärilar, världens mest omöjliga och orealistiska företag för en hund. Men många var glada av sig dessa dagar inför monsunens gradvisa avtagande, överallt stötte man på folk som sjöng, på Manalis gator hade det sjungits varje dag, och till och med på bussen hade några stämt upp ehuru en var redlost berusad. Vid en tepaus var det svårt att få honom in i bussen igen, då han hela tiden föll omkull, men vi fick till slut bära in honom.

Shamballah blev vårt huvudsakliga samtalsämne. Då jag just hade läst Nikolaj Roerichs bok ”*Shamballah*”, en liten samling euforiska artiklar om Himalaya från 1920-talet med några mycket viktiga inlägg, var jag uppfylld av ämnet, och det föll sig naturligt att återknyta till våra tidigare diskussioner om tankekraftens vikt och makt genom det diffusa begreppet Shamballah, som i princip står för ett välordnat mänskligt paradys på jorden styrt någonstans från Himalaya. Sannolikt är James Hiltons ”*Shangri La*” en medveten eller omedveten travesti på Shamballah.

Shamballahmyten är legenden om ett andligt fullkomnat rike med ett alldeles speciellt utmärkt kommunikations- och förbindelsesystem. Enligt myten sträcker sig ett nät av underjordiska gångar och grottor under hela Himalaya långt upp i Sibirien, västerut ända till Afghanistan och österut ner i Burma, kanske ända till Kambodja och Angkor Vat. Centralorten är okänd om den någonsin har funnits, men enligt legenden finns den alltjämt men är outrannsaktig. Den närmaste geografiska positionen som James Hilton kunde ge för sitt Shangri La var ”efter Tien Shan-bergen”, och just Tien Shan nämns ofta i samband med Shamballah. Tien Shan är den nordliga bergskedja som utgör en fortsättning på Karakoram mot nordost och som avgränsar Turkestan från Tibet, kanske alltjämt idag världens minst utforskade bergskedja. Enligt James Hilton dominerade ett annat berg alla de andra, ”Blå Månen”, vilket tydligt har släktskap med myten om berget Meru, det högsta och oåtkomligaste i världen, som ingen vet var det ligger men som somliga likställer med Kailash medan andra förlägger det till Ganges källa i Garwhal, där man kan se det från Gangotri. Men Shamballah kan som begrepp aldrig geografiskt preciseras.

Jag föreslog för Johannes att man kanske skulle kunna tolka symbolen Shamballah till ett andligt nätverk av initierade och invigda i till exempel clairvoyance, telepati, och det som Madame Blavatsky försökte formulera genom sin ”dolda lära” om ett slags gudomlig kunskap som sprängde den mänskligt möjliga kunskapens begränsningar, och han var genast med på noterna.

”Där har du det,” sade han. ”Det var det vi talade om senast: insikten i hur ren tankekraft och -energi egentligen fungerar i en lättillgänglighet i etern som alla kan nå som bara är öppna för möjligheten av ett slags universell telepati.”

”Kan man inte säga att Internet är ett slags materialisering av den allmänt tillgängliga tankevärldens möjligheter?”

”Absolut, visserligen en låg manifestation, men dock. Jag vill definitivt mena att tankedimensionen med dess kraft och energi är allmänt tillgänglig på ett liknande sätt som Internet. Nyckeln är dock telepati, och utan den nyckeln kommer ingen in i den dimensionen. Ett annat närbesläktat system eller nätverk eller manifestation av den allmänt tillgängliga universella tankevärlden är astrologin, som helt enkelt är ett språk och ett sätt att precisera varje individs

tankevärldspersonlighet och plats i etern. För astrologer med tillräckligt djup insikt och yrkesskicklighet kan utom vars och ens personlighet även vars och ens öde och funktion i den universella eterns tankevärld preciseras, men detta är en klass högre upp och betydligt svårare. Därför är det säkrast för astrologer att bara hålla sig till karaktärsutforskningar – bara detta är ett oändligt område då varje mänsklig själ har ett djup utan botten. Det är detta bottenlösa djup som så få själar vill kännas vid inom sig själva då det är så obehagligt. De flesta lever därför ytligt på att förtränga sina möjligheter.”

Johannes menade alltså att nyckeln och vägen till Shamballah, om man tolkar detta till de i den gemensamma universaltankevärldens gemenskap initierade, är telepati. Nu finns det flera slag av telepati. Den vanligaste är den individuella formen, när två själar står i telepatisk kontakt med varandra, medan den form som Johannes menade var av betydligt mera avancerat slag: insikt i universalsjälen, dess andliga mekanismer och hur den fungerar, den allomfattande världssjälen som alla själar utgår ifrån och kan återvända till som en sorts andligt urhem som alltid finns där, alltid fortsätter att arbeta och verka och skapa och som kanske kan betraktas som all energis i universum eviga och evigt beständiga urkälla.

(I nästa nummer: *Den hemska hemresan.*)

IUSY:s världskongress bekräftar Tibets status som självständig stat.

IUSY är förkortningen för *International Union of Socialist Youth* (Internationella Socialistiska Ungdomsunionen), som söndag 27 januari avslutade sin 27-e världskongress i Santo Domingo i Dominikanska Republiken, där Tibet bekräftades som självständig stat och Kinas illegala ockupation av Tibet fördömdes.

Resolutionen i fem punkter antogs i själva verket redan förra året vid unionens dåvarande sammanträde vid *IUSY Asia Pacific Committee Meeting*. Vid årets kongress deltog över 150 delegater från 68 länder, Tibet inräknat. Den öppnades 25 januari av Miguel Vargas Maldonado, en av toppkandidaterna inför Dominikanska Republikens presidentval den 16 maj senare i år. Tibet representerades av Tsewang Rigzin, som är president för TYC (*Tibetan Youth Congress*), den mest aktiva tibetanska rörelsen, startad i tiderna av bl.a. Yamyang Norbu, den ledande tibetanska frihetskämpen från Khamkavaljerernas dagar i det fortsatta väpnade motståndet mot den kinesiska ockupationen 1959-74.

Tibetresolutionen antogs av en överväldigande majoritet av delegaterna och består av följande punkter:

1. Krävs Kinas upphörande med befolkningsöverföringspolitiken av kineser till Tibet, vilket hotar tibetanernas själva överlevnad och hotar dränka tibetanerna etniskt i den kinesiska invandringen.

2. Fördöms Kinas hårda marginaliseringspolitik i Tibet vilken resulterar i den påtvingade utdrivningen av tibetaner från deras eget land, hem, arbeten och hemorter.

3. Vädjas till Nepals regering om att återkalla repatrieringspolitiken av flyende tibetaner tillbaka till Tibet, varifrån de flytt undan förföljelse och förtryck från den kinesiska regeringen. När Nepal återsänt tibetanska flyktingar till de kinesiska myndigheterna i Tibet har de sedan aldrig mera hörts av.

4. Anmodas Kina att omedelbart återta den så kallade ”femte bestämmelsen”, (”*Order no. 5*”) som innebär att Kina tar sig rätten att bestämma vilka lamor som får reinkarneras när och var, kort sagt, politiseringen av reinkarnationsfenomenet; samt att upphöra med repressionen av religiös frihet i Tibet.

5. Anmodas Kina att omedelbart upphöra med utsändandet av militära patruller (”arbetslag”) till Tibets religiösa institutioner som kloster och tempel för att forcera den ”patriotiska omskolningskampanjen”, dvs. programmera och hjärntvätta munkar och studenter till goda ateistiska patrioter.

IUSY grundades i augusti 1907 och är en internationell rörelse av ungdomar som kämpar för demokratisk socialism, frihet, mänskliga rättigheter, jämlikhet, demokrati och internationell solidaritet. Dess kongress hålls vartannat år, medan IUSY:s världsråd och IUSY:s kommitté för Asien och Söderhavet sammanträder varje år.

Det kanske vansinnigaste av allt i den kinesiska Tibetpolitiken är just det som berörs i punkt 1: Överföringen av kineser till Tibet, till ett klimat och höjdförhållanden som de fysiskt inte är skapta för, medan samtidigt 130,000 tibetaner tvingas leva i landsflykt i lågländer med klimat och förhållanden som inte heller de är skapta för.

Att Kina under sin nu snart 60-åriga ockupation av Tibet medvetet och systematiskt gått in för att förstöra hela den tibetanska kulturen och identiteten med att jämna 6246 av 6259 möjliga kloster och tempel, skolor och institutioner med marken, medan efter Maos död 1976 endast 10% av dessa återuppförts för turismens skull, är sedan gammalt kända fakta som är onödiga att upprepa, liksom även folkmordet på en femtedel av hela det tibetanska folket.

Massteriliseringen av tibetanska kvinnor och mödrar samt organskörden av "redan dödsdömda fångar" (främst Falun Gong-utövare inspärrade på mentalsjukhus) för lukrativ export till utländska sjukhus är dock frågor som inte enbart rör tibetaner utan alla folk under Kinas kommunistiska parti.

Göteborg 3.2.2008 (*Mendelssohns födelsedag*)

www.fritenkaren.se

<http://hem.fyristorg.com/aurelio>

<http://www.flickr.com/photos/lanciai>

<http://clanciai.webblogg.se>

<http://www.poeter.se/poetHome.php?writerId=7222>

<http://www.poetbay.com/poetHome.php?writerId=1057>

